

ски князь, който трѣбвало да забрави отечеството си. Ионанъ — или Иоаница, се казвалъ. Въ рѣцетѣ на Ефросина лежалъ мира и благополучието на Визансъ. Горко ѝ, ако не послуша заповѣдта на Исака.

А когато василевсътъ заповѣдваше, можеше всичко да се очаква отъ него. Прѣсни бѣха споменитѣ за Теофанъ и Аркадия. Дѣното на Босфора знаеше твърде много за непокорството на хетеритѣ и жестокостта на императоритѣ. Теофанъ бѣ сгрѣшила, защото тайно отъ василевса Андроникъ приемала следъ късна полунощъ генуезеца Уберто Мела. Аркадия бѣ дигнала кама срещу василевса, когато той я бѣ напусналъ заради руменоликата Марантикѣ.

Ефросина се прозина отъ досада, протегна се като катка срѣдъ коприненитѣ възглавници и меки бѣли кожи на постелята си, взе сребърното звънче, което стоеше до главата ѝ, и го размахна нѣколко пѣти.

Задъ една врата надникна безшумно старата Пулхерия.

— Отмахни завеситѣ, — каза хетерата.

Старата тесалийка дръпна свилата, която закриваше кристалитѣ на прозорцитѣ. Бледа сребриста свѣтлина нахлу въ ширната стая. По кристалитѣ се спущаха дълги ивици вода. Небето бѣше безцвѣтно.

— Какъ днесъ не ми се приематъ гости... — процеди презъ стиснати зѣби Ефросина и сви устни.

Варварски князь! Света Мария, какво наказание. Българитѣ, — казватъ, — били мръсни и миришели на овча кожа.

Тя потърси глава отъ отвращение. Въздъхна. Следъ това лениво се изправи.

— Кое време е сега? — попита.

— Пладне отдавна превали, — отговори старата.

Ефросина спѣше много. По този начинъ тя смѣташе, че ще запази най-добре блестящата хубостъ на бѣлорумената си кожа, невидѣла острата ласка на вѣтъра и палящата цѣлувка на слънцето.

— Готова ли е банята?